

EUROOPAN PARLAMENTTI

2004

2009

Istuntoasiakirja

A6-0060/2008

4.3.2008

MIETINTÖ

kalastusoikeusperustaisista hallinnointivälineistä kalastusalalla
(2007/2111(INI))

Kalatalousvaliokunta

Esittelijä: Elspeth Attwooll

SISÄLTÖ

	Sivu
EUROOPAN PARLAMENTIN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS	3
PERUSTELUT	8
VALIOKUNNAN LOPULLISEN ÄÄNESTYKSEN TULOS.....	13

EUROOPAN PARLAMENTIN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS

kalastusoikeusperustaisista hallinnointivälineistä kalastusalalla (2007/2111(INI))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon neuvoston asetuksen (EY) N:o 2371/2002, annettu 20 päivänä joulukuuta 2002, elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämisestä ja kestävästä hyödyntämisestä yhteisessä kalastuspolitiikassa¹,
- ottaa huomioon komission tiedonannon yhteisen kalastuspolitiikan uudistamisesta ("toimintasuunnitelma") (KOM(2002)0181),
- ottaa huomioon komission tiedonannon kalastusoikeusperustaisista hallinnointivälineistä kalastusalalla (KOM(2007)0073),
- ottaa huomioon työjärjestyksen 45 artiklan,
- ottaa huomioon kalatalousvaliokunnan mietinnön (A6-0060/2008),
- A. ottaa huomioon, että yhteisen kalastuspolitiikan (YKP) uudistamista koskevassa vihreässä kirjassaan komissio ilmaisi kantanaan, että vaihtoehtoisilla hallintomekanismeilla voi olla merkittävä täydentävä rooli yhteisön kalastuksenhoidossa,
- B. ottaa huomioon, että komissio on aloittanut keskustelun kalastusoikeusperustaisesta kalastuksen hallinnoinnista,
- C. ottaa huomioon, että jotkut kalastusalan toimijat ovat jo ottaneet osaa keskusteluun,
- D. ottaa huomioon, että kalastusoikeusperustaisista hallinnointivälineistä on jo tehty joukko tutkimuksia, mutta yhteenkään niistä ei ole sisällytetty kaikkia EU:n rannikkojäsenvaltioita,
- E. ottaa huomioon, että lukuisissa tutkimuksissa on kuitenkin käsitelty sellaisten sekä EU:n sisäisten että ulkopuolisten järjestelmien toimintaa ja vaikutuksia, joiden avulla kalastusoikeudet voidaan siirtää taloudellista korvausta vastaan;
- F. ottaa huomioon, että komissio on nyt julkistanut tutkimusta koskevan tarjouskilpailun,
- G. ottaa huomioon, että komissio on sanonut, että sillä ei ole tällä hetkellä suunnitelmia muuttaa nykyisiä hallintojärjestelmiä, mutta se on myös ilmaissut aikeensa esittää muutoksia YKP:n toimintaan ja etsii siksi kelvollisia vaihtoehtoja,
- H. katsoo, että nykyiset kalastuksenhoitojärjestelmät Euroopan unionissa, erityisesti TACEja ja kiintiöitä koskevat järjestelmät, eivät vastaa alan ongelmiin, ja siksi on tarpeen ja

¹ EYVL L 358. 31.12.2002, s. 59. Asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna neuvoston asetuksella (EY) 865/2007 (EUVL L 192, 24.7.2007, s. 1).

ensisijaisten tärkeätä käydä laaja-alaista keskustelua tästä kysymyksestä ja arvioida niiden mahdollisen hyväksymisen myönteisiä ja kielteisiä näkökohtia,

- I. katsoo, että siksi on tärkeätä pohtia, miten voitaisiin tehdä parannuksia YKP:n toimintaan erityisesti kalastuksen hallintopolitiikan avulla, koska YKP:n nykyiset puutteet ovat ilmeisiä,
- J. katsoo, että muutokset eivät paranna tilannetta, ellei niillä varmisteta, että kalavaroja hyödynnetään siten, että luodaan taloudellisesti ja sosiaalisesti sekä ympäristön kannalta kestävä olosuhteet,
 1. pitää myönteisenä sitä, että komissio on avannut keskustelun kalastusoikeusperustaisesta kalastuksen hallinnoinnista ennakoiden nykyisen hallintopolitiikan tarpeellista muuttamista;
 2. ottaa huomioon, että meren biologiset luonnonvarat ovat yhteinen julkinen hyödyke;
 3. katsoo, että kyseisiä oikeuksia ei tulisi pitää omistusoikeuksina vaan eräänlaisena *nautintaoikeutena* tai pyyntioikeutena, jota on asianmukaisesti rajoitettu;
 4. tunnustaa kuitenkin myös, että on olemassa erillisesti tunnistettavissa olevia kalastusoikeusperustaisia hallinnointijärjestelmiä, jotka perustuvat erilaisiin tulkintoihin, siitä
 - a) kenelle oikeus myönnetään, oikeuden siirrettävyyden ehtoihin sekä oikeuden myytävyyteen ja taloudelliseen arvoon
 - b) kuinka laaja oikeus myönnetään, ja erityisesti määritelläänkö se oikeuden harjoittamispaikan, sallitun pyyntimäärän vai sallitun pyyntiponnistuksen mukaan;
 5. pitää myönteisenä sitä, että komissio on aloittanut tarjouskilpailumenettelyn perusteellisen tutkimuksen tekemiseksi eri hallintojärjestelmistä;
 6. katsoo, että keskustelulle asetettu määräaika on liian lyhyt, ja pyytää pidentämään sitä, jotta varmistetaan, että käytettävissä olevia eri mahdollisuuksia sekä niiden seurauksia tutkitaan ja selvitetään asianmukaisesti;
 7. tunnustaa kuitenkin, jo ennen tällaista tutkimusta, että on ilmeistä, että käytössä on monia erilaisia järjestelmiä ja että useimmissa niistä, ellei kaikissa, sovelletaan jonkinlaista kalastusoikeusperustaista hallinnointia, käsitteen laajimmassa merkityksessä;
 8. katsoo, että on niin ikään ilmeistä, että yhteisön tasolla ja ainakin joissakin jäsenvaltioissa käytetyt kalastusoikeusperustaiset hallinnointijärjestelmät ovat sekamuotoja niin oikeuksien myöntämisen ja siirrettävyyden/myytävyyden kuin niiden laajuuden määrittelyn osalta;
 9. panee merkille asian monimutkaisuuden ja ne ongelmat, jotka siitä aiheutuvat pyrittäessä siirtymään yhteen järjestelmään, joka on tarkoitus toteuttaa joko yhdenmukaistamalla jäsenvaltioiden käytännöt tai hallinnoimalla järjestelmää yhteisön tasolla;

10. on kaikkesta huolimatta sitä mieltä, että nämä vaikeudet eivät ole voittamattomia – mistä on osoituksena se, että kalastusoikeusperustainen kalastuksen hallinto on otettu käyttöön monissa maissa ja alueilla, joiden kalastukseen liittyvät edut ovat maailman merkittävimpiä – ja että koska järjestelmä voisi olla hyvin tehokas yhteisön tiettyjen laivastojen hallinnon kannalta, olisi ainakin kiinnitettävä huomiota mahdollisuuksiin sen sisällyttämiseksi YKP:aan;
11. pitää tärkeänä selvittää vaikutukset, joita muutoksilla, erityisesti yhteisön laajuisilla yksilöllisesti siirrettävissä olevilla kiintiöillä ja muulla oikeusperustaisella käytöllä voi olla
- suhteelliseen vakauteen ja sen rooliin kalastuksesta riippuvaisten yhteisöjen elinkykyisyyden säilyttämisessä,
 - tällaisten oikeuksien omistajuuden keskittymiseen ja siitä aiheutuviin sosioekonomisiin vaikutuksiin,
 - etuihin, joita suuret yritykset voisivat saada pienten toimijoiden tai yhteisöpohjaisen kalastuksen kustannuksella,
 - pelkoon, että voi aiheutua lisäkustannuksia, mikä ei rohkaise aluksiin, laitteisiin, turvallisuuteen ja työolosuhteisiin tehtäviin investointeihin,
 - aktiivisesti alalla toimivien ammattikalastajien kiintiöiden menettämisen todennäköisyyteen,
 - ongelmiin, jotka liittyvät kiintiöiden alkuperäiseen jakautumiseen ja ennakoimattoman edun antamiseen niille, joille oikeuksia myönnetään,
 - oikeuksien liiallisen keskittymisen riskiin;
12. katsoo, että näitä huolenaiheita on käsiteltävä ennen kuin tehdään minkäänlaisia siirtoja yhtä järjestelmää kohti, esimerkiksi tähänastisten ennakkotapausten mukaiseen mahdollisuuteen asettaa rajoitus kalastusoikeuksien kertymiselle;
13. katsoo, että olisi painotettava myös kalastusoikeusperustaiseen kalastuksen hallintoon liittyviä positiivisia näkökohtia, joista ollaan laajalti yksimielisiä ja joihin lukeutuvat seuraavat:
- hallinto on entistä järkipäisempää, koska oikeudenomistajat ovat suoraan vastuussa hallinnosta ja yleisten sääntöjen noudattamisesta, mikä yleensä tuo alalle entistä parempia valmiuksia yrittäjyyteen ja on vähemmän riippuvaista asiantuntijoiden neuvoista, välittäjistä ja julkisesta rahoituksesta
 - valvonta tehdään yksinkertaisemmaksi laivastoissa, joissa järjestelmää sovelletaan, koska oikeuksin varustetut alukset tunnustetaan tarkasti
 - poisheittäminen vähenee, koska on mahdollista ostaa kalastusoikeuksia lajeihin, joiden osalta on käytettävissä vain niukkoja kiintiöitä

- laivastot pyrkivät tekemään liiketoiminnastaan kannattavaa, mikä johtaa yleensä kapasiteetin vähentämiseen poistamalla vanhimmat ja tehottomimmat yksiköt
 - järjestelmän käyttöönottoa koskeva yksinkertainen tapa olisi jakaa kiintiöitä kunkin jäsenvaltion suhteellisen vakauden mukaisesti, joten tähänkään ehtoon ei vaikutettaisi;
14. pohtii myös, olisiko kaikissa tapauksissa tarkoituksenmukaista soveltaa yhtä ainoaa kalastusoikeusperustaista hallinnointijärjestelmää kaikkiin kalastusmuotoihin;
 15. kiinnittää huomiota tässä suhteessa yhden lajin kalastusta ja monien lajien kalastusta koskeviin eri vaatimuksiin sekä pienimuotoisten laivastojen erityistilanteeseen;
 16. katsoo, että tässä suhteessa olisi laadittava niitä koskevat erilliset määräykset joko noudattamalla kriteeriä, joka perustuu maantieteelliseen etäisyyteen rannikosta, tai varaamalla osan kiintiöistä niille;
 17. pitää siksi myönteisenä, että komissio on nyt ilmoittanut aikovansa puuttua nykyisiin hallinnointijärjestelmiin;
 18. katsoo kuitenkin, että erilaisten kalastusoikeusperustaisten hallinnointijärjestelmien etuja ja haittoja olisi joka tapauksessa pohdittava;
 19. katsoo, että kalastusalalla on tarpeen välttää taloudellisia häiriöitä, jotka vahingoittavat pieniä laivanvarustajia ja erityisesti niitä, jotka edustavat pienimuotoista kalastusta;
 20. myöntää, että tällaiset järjestelmät yleensä edistävät taloudellista tehokkuutta, edellyttäen että ne on suunniteltu asianmukaisesti; tähdentää, että tällainen tehokkuus on kaikkien talouspolitiikkojen tavoite ja että YKP:n etujen mukaista on turvata kannattava kalastusteollisuus, joka on entistä vähemmän riippuvainen julkisista varoista;
 21. katsoo, että koska kalastus on yhteistä politiikkaa, kalastusoikeuksien hallintoa koskevat mekanismit olisi hyväksyttävä yhteisön tasolla, mikä mahdollistaa kalavarojen hoidon tehostamisen;
 22. katsoo, että taloudellisesta tehokkuudesta on hyötyä vain, mikäli se edistää YKP:n tavoitteita;
 23. kehottaa siksi komissiota varmistamaan, että kaikissa sen aloittamissa kalastusoikeusperustaista hallinnointia koskevissa tutkimuksissa pyritään seuraaviin tavoitteisiin:
 - I. Antamaan täydellinen kuva ja perusteelliset tiedot jäsenvaltioissa nykyisin käytetyistä hallinnointijärjestelmistä
 - II. Käsittelemään kalastusoikeusperustaisten hallinnointijärjestelmien perusehtoja, kun on kyse siitä
 - a) kenelle oikeuksia voidaan myöntää, kenelle niitä voidaan siirtää ja voidaanko niitä myydä sekä mitä rajoituksia näihin käytäntöihin sovelletaan ja

- b) kuinka laajoja oikeuksia myönnetään, toisin sanoen määritelläänkö oikeudet niiden harjoittamispaikan, tuoton (output), työpanoksen (input) vai näiden kaikkien perusteella

III. Arvioimaan nykyisistä hallinnointijärjestelmistä saatujen kokemusten perusteella kunkin ehdon tehokkuutta YKP:n tavoitteiden saavuttamisessa, kun on kyse

- a) kalastusteollisuuden palveluksessa olevien toimeentulon parantamisesta
- b) meriekosysteemin kestävyden takaamisesta ja kalakantojen säilyttämisestä sekä
- c) kalastuksesta riippuvaisten yhteisöjen elinkykyisyyden säilyttämisestä
- d) siitä, miten laajasti järjestelmä on käyttöön otostaan alkaen keskittänyt kalastusoikeuksien omistajuutta ja johtanut työpaikkojen menetykseen,
- e) kalastusalan taloudellisesta tehokkuudesta,

IV. Tutkimaan nämä kysymykset erikseen kunkin kalastustyyppin osalta sekä yhteisön vesillä että yhteisön ulkopuolisilla vesillä;

- 24. kehottaa komissiota pidentämään tästä asiasta käytävälle keskustelulle varattua määräaika;
- 25. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle, komissiolle, jäsenvaltioiden hallituksille ja parlamenteille, alueellisille neuvoa-antaville toimikunnille ja kalatalous- ja vesiviljelykomitealle.

PERUSTELUT

Kyseessä olevien oikeuksien luonne

Ensimmäinen kalastusoikeusperustaiseen hallinnointiin liittyvä kysymys koskee näiden oikeuksien luonnetta. Monet vastustavat, ymmärrettävästi, niiden omistusoikeudellista luonnetta, koska kyse on tällöin julkistenyleisten kalavarojen yksityisestä omistamisesta. Samalla on selvää, että pyydettyihin kaloihin syntyy omistusoikeus.

Oikea vastine näyttää siksi olevan *nautintaoikeus*, oikeus tuottoon, joka on sopimukseen perustuva oikeus ja josta säädetään velvoitteita koskevilla säädöksillä, ei omistusta koskevilla säädöksillä. Tämä on merkittävää, koska *nautintaoikeuteen* sisältyy velvoite olla vahingoittamatta tuoton lähde. Tämän oikeuden voimassaoloaika voidaan rajoittaa tai sille voidaan asettaa muita ehtoja.

Esimerkiksi Rooman oikeudessa *nautintaoikeuden* haltija saattoi vuokrata tai myydä oikeuden käyttää tätä oikeutta, mutta hän ei voinut siirtää toiselle *nautintaoikeutta* sinänsä ja oli näin ollen vastuussa vuokraajan tai ostajan mahdollisesti aiheuttamista vahingoista. Siksi on tärkeää huomata, että oikeuden siirrettävyydelle voidaan asettaa ehtoja, samoin kuin sille, millä edellytyksillä oikeus sinänsä voidaan säilyttää.

Oikeuksienmyöntöjärjestelmät

Nykyisten järjestelmien suuren kirjon ja ilmeisen monimutkaisuuden takana on tiettyjä peruseriaatteita:

Ensinnäkin on järjestelmiä kalastusoikeuksien myöntämiseen ja siirtämiseen:

- Oikeus voidaan myöntää sekä yhteisöille että yksittäisille henkilöille.
- Oikeus on mahdollista siirtää yhteisöiltä yksittäisille henkilöille (ja yksittäisiltä henkilöiltä takaisin yhteisöille), yhteisöiltä yhteisöille ja yksittäiseltä henkilöltä toiselle.
- Siirrettävyyttä voidaan kuitenkin rajoittaa eri tavoin. Esimerkiksi yksittäisellä henkilöllä voi olla oikeus vain siirtää oikeus takaisin yhteisölle ja toiselle samaan yhteisöön kuuluvalle yksittäiselle henkilölle.
- Siirrettävyydestä tulee myytävyyttä, jos siirrolla on taloudellista arvoa
- Oikeuden myytävyyden ehdot auttavat määrittelemään taloudellisen arvon määrän.

Toiseksi on järjestelmiä, joissa on kyse oikeuksien laajuudesta:

- Oikeuksien laajuus määritellään yleensä
 - oikeuden harjoittamispaikan,
 - sallitun pyyntimäärän (oikeuden harjoittamisesta saadun tuoton)
 - sallitun pyyntiponnistuksen (oikeuden harjoittamiseen käytetyn sallitun työpanoksen määrä)
 - tai näiden yhdistelmän perusteella.

- Oikeuden laajuus voidaan määritellä tarkemmin erityissäännöillä, esimerkiksi säännöillä, joilla kielletään poikkeaminen tai otetaan käyttöön suljettuja alueita.
- Oikeuden laajuus minä tahansa tietyssä ajankohtana on toinen tekijä, jolla sen taloudellinen arvo voidaan määritellä.

Molempia näitä tyyppejä käytetään EU:ssa.

EU yhteisönä myöntää ensinnäkin oikeuksia toisille yhteisöille, toisin sanoen jäsenvaltioille. Se jättää oikeuksien siirtämisen suureksi osaksi jäsenvaltioille, jotka jakavat oikeudet yhteisöjen ja/tai yksittäisten henkilöiden kesken oman harkintansa mukaan.

EU sallii myös jäsenvaltioiden väliset vaihdot, vaikkakin EU:ta yhä enemmän painostetaan jakamaan kalastuskiintiöt uudelleen, mikäli niitä ei ole hyödynnetty täysimääräisesti.

EU katsoo näiden oikeuksien olevan – ainakin tiettyjen ehtojen täytyessä – myytävissä, esimerkiksi kun on kyse kiintiöiden muutoksia koskevista neuvotteluista ja kalastuskumppanuussopimusten tekemisestä kolmansien maiden kanssa.

Oikeuksien laajuuteen on selkeästi sovellettava yhdistettyä lähestymistapaa, jossa sijaintipaikkaa vastaa suhteellisen vakauden periaate, tuottoa (output) suurimmat sallitut saaliit ja jossa kiintiöitä ja pyyntiponnistusta (input) rajoitetaan kapasiteettia, varusteita, merelläolopäiviä jne. koskevilla määräyksillä.

Useimmilla, ellei kaikilla, jäsenvaltioilla näyttää myös olevan sekajärjestelmiä oikeuksien myöntämiseen ja siirtämiseen tai niiden laajuuden määrittelemiseen tai näihin molempiin tarkoituksiin. Käytäntö vaihtelee kuitenkin hyvin paljon jäsenvaltioittain. Tämä pätee erityisesti siihen, missä määrin ja miten kalastusoikeuksien siirrettävyys tunnustetaan niiden lainsäädännössä.

Toistaiseksi ei ole riittävästi tietoa näiden asioiden arvioimiseen, ja komission tutkimus on siksi erityisen tervetullut.

Järjestelmien paremmuus taloudellisen tehokkuuden kannalta?

OECD teki vuonna 2006 tutkimuksen, jossa tutkittiin yhdeksää eri kalastusoikeusperustaista hallinnointijärjestelmää. Tutkimuksessa analysoitiin ensisijaisesti kunkin järjestelmätyypin taloudellinen tehokkuus. Tehokkuus voidaan määritellä järjestelmän kyvyksi estää se, että liian suuri määrä kalastajia yrittää pyydystää liian vähäistä kalamäärää.

Seuraavat oikeuksien ominaisuudet arvioitiin: yksinomaisuus, kesto, laatu, siirrettävyys, jaettavuus ja joustavuus. (Kutakin ominaisuutta painotettiin yhtä paljon, minkä vuoksi menettely voidaan kyseenalaistaa, vaikkakin kyse on vain taloudellisesta tehokkuudesta.)

Eniten pisteitä saivat seuraavat neljä järjestelmää: alueelliset käyttöoikeudet, yhteisön pyyntikiintiöt, yksilöllisesti siirrettävissä olevat oikeudet ja yksilöllisesti siirrettävissä olevat pyyntiponnistuskiintiöt.

Aikaisemmin mainitut näkökohdat huomioon ottaen kahta jälkimmäistä olisi parempi nimittää myytävissä oleviksi kuin siirrettävissä oleviksi oikeuksiksi.

Miten toimivaa taloudellinen tehokkuus on?

Makrotasolla taloudellisessa tehokkuudessa on kyse ammattikalastajien ja pyydetävissä olevien kalavarojen välisestä tasapainosta. Kun kalastajien määrä ylittää kalavarojen määrän, siirrettävyyttä/myytävyyttä pidetään keinona halutun vähennyksen aikaansaamiseen.

Erityisesti myytävyyttä voidaan käyttää tasoituksen saamiseen oikeuksia siirrettäessä ja siten vähentämään kalastajien määrää.

Lyhyellä aikavälillä toteutettava siirrettävyys/myytävyys on myös selvästi tehokas keino puuttua kiintiöiden ylittämiseen ja alittamiseen.

Siirrettävyys on välttämätön edellytys kalastuksen harjoittamisen aloittamiselle, kun taas myytävyys voi joidenkin mielestä estää sen.

Jotkut ovat huolissaan myös siitä, että kalastusoikeuksien hankkimisesta aiheutuvat kustannukset voivat johtaa siihen, että kalastajilla ei ole varaa investoida esimerkiksi alustensa ja varusteidensa parantamiseen.

Myytävyys voi valvomattomana myös johtaa kalastusoikeuksien voimakkaaseen keskittymiseen ja mahdollistaa sen, että kalastusoikeuksia on sellaisten henkilöiden ja organisaatioiden hallussa, jotka eivät aktiivisesti toimi kalastusalalla.

Lisäksi asiaan liittyy julkista alaa koskevia taloudellisia kysymyksiä, kuten kustannusten kattaminen, siirroista perittävät verot jne., koska ne voivat vaikuttaa taloudelliseen tehokkuuteen.

Missä määrin taloudellinen tehokkuus edistää YKP:n tavoitteiden saavuttamista?

Taloudellinen tehokkuus ei ole itseisarvo vaan arvokasta vain siinä määrin, kuin se edistää YKP:n tavoitteiden saavuttamista. Niitä ovat

- Kalastuselinkeinojen harjoittajien toimeentulon parantaminen
- Kalakantojen säilyttäminen kestävien meriekosysteemien säilyttämisen yhteydessä ja niihin perustuva vakaa ja jatkuva laadukkaan kalan toimittaminen markkinoille
- Kalastuksesta riippuvaisten yhteisöjen elinkykyisyyden säilyttäminen.

Edellisessä kappaleessa esitettiin joitakin epäilyjä siitä, voidaanko taloudellista tehokkuutta pitää keinona ensin mainitun tavoitteen saavuttamiseen. Erityisesti syntyvillä lisäkustannuksilla voisi olla päinvastainen vaikutus turvallisuuteen ja työskentelyoloihin.

Kalakantojen säilyttämisestä on todettava, että taloudellisella tehokkuudella ja liiallisen kalastuksen lopettamisella ei välttämättä ole mitään tekemistä toistensa kanssa. Joidenkin mielestä taloudellinen tehokkuus johtaa siihen, että kalastajat oman pitkän aikavälin etunsa vuoksi pyrkivät kalakantojen säilyttämiseen. Asiasta tarvitaan kuitenkin enemmän näyttöä.

Kyseenalaista on, riippuuko taloudellinen tehokkuus siirrettävyyden rajoittamisesta koskemaan vain aktiivisesti kalastusta harjoittavia, ottaen huomioon että rahoituslaitokset yksinkertaisesti sijoittaisivat muihin kohteisiin, jos kalavarat loppuisivat.

Lisäksi ollaan huolissaan siitä, että taloudellinen tehokkuus voisi johtaa ei-toivottuihin käytäntöihin, kuten saaliin poisheittämiseen ja saaliiden arvon keinotekoiseen nostamiseen (high-grading), keinona alentaa myytävissä olevien oikeuksien hankinnasta aiheutuvia kustannuksia.

Kalastuksesta riippuvaisten yhteisöjen elinkykyisyyden kannalta tärkein kysymys on myytävissä olevien oikeuksien vaikutus suhteelliseen vakauteen. Pelätään, että jos oikeuksia voitaisiin myydä liian vapaasti, nämä yhteisöt menettäisivät lyhyessä ajassa kalastusoikeutensa ja siten tärkeimmän tulonlähteensä. Tämä pelko koskee erityisesti pienimuotoista rannikkokalastusta.

Johtopäätös

Kalastusoikeusperustaisiin hallinnointivälineisiin liittyy selkeästi todellisia sekä mahdollisia etuja ja haittoja. Haitat ja edut vaihtelevat käytetyn järjestelmän luonteen mukaan sekä sen mukaan, miten oikeudet on myönnetty, miten ne ovat siirrettävissä tai myytävissä ja miten oikeuksien laajuus on määritelty.

Komissio on tehnyt selväksi, ettei se aio puuttua nykyisiin hallinnointijärjestelmiin, vaan että ne säilyvät jäsenvaltioiden toimivaltaan kuuluvina asioina. Koska nykyisin käytössä olevat järjestelmät ovat sekajärjestelmiä, siirtyminen yhden ainoan järjestelmän käyttöön jäsenvaltioissa tai yhteisön tasolla olisi hyvin vaikeaa.

Tämä ei johdu vain oikeusjärjestelmien erilaisuudesta. Syynä on pikemminkin huolestuneisuus siitä, millä perusteella oikeudet alun perin jaettaisiin, mitä korvausta menetetyistä oikeuksista olisi saatavissa sekä siitä, olisiko oikeudenmukaista, että ne jotka saavat oikeuksia niitä uudelleen jaettaessa, saavat odottamatonta etua.

Toinen ongelma on, että joitakin kalastusoikeusperustaisia hallinnointivälineitä ei niiden käyttöönoton jälkeen enää voida peruuttaa.

Siksi ei pidä toteuttaa mitään toimia, ei edes jäsenvaltioiden välistä parhaiden käytäntöjen vaihtoa, ennen kuin asiasta on saatu paljon perusteellisempaa tietoa ja ennen kuin asianosaisia on kuultu ja suoritettu tutkimuksia. Vain siten voidaan todeta, mikä käytäntö tosiasiaa on paras.

Tällainen menettely saattaisi myös paljastaa, että tiettyihin kalastusmuotoihin olisi tarkoituksenmukaisinta soveltaa tietyntylaisia järjestelmiä.

Suositukset

Kaikissa komission aloittamissa kalastusoikeusperustaista hallinnointia koskevissa tutkimuksissa olisi pyrittävä seuraaviin tavoitteisiin:

1. Antamaan täydellinen kuva ja perusteelliset tiedot jäsenvaltioissa nykyisin käytetyistä hallinnointijärjestelmistä
2. Käsittelemään kalastusoikeusperustaisten hallinnointijärjestelmien perusehtoja, kun on kyse siitä
 - a) kenelle oikeuksia voidaan myöntää, kenelle niitä voidaan siirtää ja voidaanko niitä myydä sekä mitä rajoituksia näihin käytäntöihin sovelletaan ja
 - b) kuinka laajoja oikeuksia myönnetään, toisin sanoen määritelläänkö oikeudet niiden harjoittamispaikan, tuoton (output), työpanoksen (input) vai näiden kaikkien perusteella
3. Arvioimaan nykyisistä hallinnointijärjestelmistä saatujen kokemusten perusteella kunkin ehdon tehokkuutta YKP:n tavoitteiden saavuttamisessa, kun on kyse
 - a) kalastusteollisuuden palveluksessa olevien toimeentulon parantamisesta
 - b) meriekosysteemin kestävyuden takaamisesta ja kalakantojen säilyttämisestä sekä
 - c) kalastuksesta riippuvaisten yhteisöjen elinkykyisyyden säilyttämisestä
4. Tutkimaan nämä kysymykset erikseen kunkin kalastustyyppin osalta sekä yhteisön vesillä että yhteisön ulkopuolisilla vesillä.

VALIOKUNNAN LOPULLISEN ÄÄNESTYKSEN TULOS

Hyväksytty (pvä)	28.2.2008
Lopullisen äänestyksen tulos	+: 21 -: 3 0: 1
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet jäsenet	Alfonso Andria, Elspeth Attwooll, Marie-Hélène Aubert, Iles Braghetto, Luis Manuel Capoulas Santos, Paulo Casaca, Zdzisław Kazimierz Chmielewski, Avril Doyle, Emanuel Jardim Fernandes, Carmen Fraga Estévez, Duarte Freitas, Ioannis Gklavakis, Hélène Goudin, Pedro Guerreiro, Ian Hudghton, Heinz Kindermann, Rosa Miguélez Ramos, Marianne Mikko, Philippe Morillon, Seán Ó Neachtain, Struan Stevenson, Catherine Stihler, Margie Sudre, Cornelis Visser
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet varajäsenet	Thomas Wise
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet sijaiset (178 art. 2 kohta)	Francesco Ferrari